

2.

KUKATKO

Josefodolské divadelní jaro
5.5 až 8.5.2016

Sobota 16:00 hod

Divadelní soubor Tyl Slaná

Vladislav Kracík, poetické drama s prvky hořké komedie

... A TRACYM TYGR

New York. Obchod s kávou. A Tracy. S tygrem, který není tak úplně tygrem. V příběhu, který se mohl stát... Úsměvné vyprávění o tom co je a není v životě důležité, volně podle slavné novely Williama Saroyana. Novela Tracyho tygr je křehkým, magickým, lehce surrealistickým vyprávěním o mladíkovi jménem Thomas Tracy. Ten již od malička toužil po

něčem, co by mu patřilo a zároveň bylo jeho součástí. Po dlouhém hledání to „něco“ konečně našel – jeho společníkem se stal neviditelný tygr. Thomas si se svým tygrem povídá, hádá se s ním i radí, tygr dělá Tracyho silnějším, zábavnějším i odvážnějším. Společně pak odjíždějí do New Yorku, kde Tracy začíná pracovat v továrně na výrobu kávy. Zde také za nějaký čas potkává Lauru Luthiovou, která má také svého tygra... Tygr je v novele Williama Saroyana metaforou. Saroyanův tygr je láska, ale také optimismus, životní energie, touha zažívat nové věci i odvaha čelit nepříjemnostem. Saroyanův i Tracyho Tygr je krásná dívka, dobré jídlo, vůně kávy, slunce, sobota, čokoláda, prostě všechno to, co tvoří jeden neurčitý pocit – být rád na světě. Mít tygra znamená mít chuť žít, ať se děje cokoliv. Základním dramatickým principem textu ...a za Tracym tygr je kontrast dvou protichůdných charakterů. Tím prvním je Tracy, sedmadvacetiletý mladík, který je bez rodiny, bez známých i bez peněz, ale přesto plný života a energie. Tím druhým je šedesátiletý doktor Rudolf Scatter, známý psychiatr, muž se skvělou kariérou, dobrým platem a mladou ženou, který si ale někde uvnitř pomalu začíná uvědomovat tíživou prázdnotu své existence...

Sobota 20:00 hod.

Divadelní spolek Havlíček Zákupy

N. V. Gogol, komedie

ŽENITBA

Ženitba (1842, Жени́тба) je satirická komedie o dvou dějstvích.

Roku 1952 český skladatel Bohuslav Martinů podle této komedie napsal stejnojmennou operu. Překlad Leoše Suchařípy pochází z roku 1979.

Starý mládenec Podkolatov si pohrává s myšlenkou na manželství, téměř se už žení ..., ale to už bychom prozrazovali moc. Prostě je to hra, v níž vystupuje celá galerie zbytečných lidí. V domě vdavekchtivé Agáty se schází nápadníci. Největší pozornost se soustředí na vládního radu Podkolatova. Ten se do svého postavení narodil, sám by ho nikdy nemohl dosáhnout. Není schopen vyvinout jakoukoli iniciativu. Nevěstu hledá i nehledá, nestojí ani o manželství, ani o život starého mládence. Obojí totiž znamená aktivitu, z čehož má tento ne-hrdina strach. Proto je pouze loutkou v rukou druhých, především „přítele“ Kočkareva.

komedie a lidem, které jen v jiném prostředí a jiných kostýmech potkáváme dodnes. My se smějeme i sami sobě ve svém pokusu udělat na jevišti něco, co vlastně neumíme, ale co se nám líbí a co nás těší. (Mám na mysli náš pokus o zpěv!) Nevysmíváme se

Každá z Gogolových postav nese typické rysy svého společenského postavení, případně obecný charakteristický rys. Vlastnosti postav jsou náležitě přehnané, přesto se v nich určití lidé mohou poznat. Jednoduchá zápletky s hledáním ženicha pro kupeckou dcerku je vlastně jen záminkou k tomu, aby se tyto charaktery plně projevíly. Autor se směje ubohoučkým figurkám opravdu zbytečných lidí a chce, aby se jim smál i divák. Překlad Leoše Suchařípy tento výsměch ještě zdůrazňuje a podtrhuje a naše úprava v této cestě a v tomto směru pokračuje. Ale my se už nevysmíváme jen postavám

svou úpravou autorovi, jemuž děkujeme, že se můžeme smát vůbec. Nevysmíváme se samozřejmě ani hudebním předlohám, které jsme tak trochu (a úmyslně) vykradli, a jejichž autora (asi jste někde poznali B. Smetanu) si hluboce vážíme.

Chceme se bavit a smát. A pokud se bude při našem představení usmívat, smát nahlas, či říčet smíchem (nebo dokonce si pobrukovat některou známou melodii) i divák, bude to pro nás větší odměna než jakékoliv oficiální ocenění.

Neděle 10:00 hod.

Obnovený divadelní spolek Jirásek Olešnice u Turnova
Michaela Doležalová, Roman Vencel, tragikomedie
KRÁLOVNY

jednom z lázeňských křidel. Každá z hrdinek má odlišný problém, přesto však mají cosi společného – všechny byly v nedávné době vystaveny zlomovým životním okamžikům a teď stojí před nelehkým úkolem – naučit se žít své nové životy. Johana (40) je po autohavárii, podrobila se operaci nohy a došlo ke komplikacím. Lázně jsou její poslední možnost záchrany, jinak hrozí, že o nohu přijde. Zita (60) má zase problémy s nervy a v lázních je kvůli duševní očistě. Mladá slečna Eliška (25) přišla v nedávné době o zrak a učí se s tímto handicapem žít. Tyto tři postavy jsou generačně i sociálně každá někde naprosto jinde, přesto spolu musí strávit relativně dlouhou dobu. A je to právě humor, který drtí člověka nad vodou v těch nejtěžších chvílích a pomáhá mu zdolávat i ty nejhorší překážky. Královny jsou tragikomedii plnou upřímného humoru, ze kterého občas mrazí v zádech.

Hra Královny s podtextem „kde je humor je i naděje“, se odehrává v lázeňském prostředí, na jednom pokoji. Tři ženy, které se na něm sejdou, by se za normálních okolností nemohly nikdy setkat, nebýt havárie vodovodního potrubí, ke které dojde v

Neděle 13:00 hod.

Lučanský spolek divadelní - L.S.D. Lučany nad Nisou
Zdeněk Podskalský, komedie
ŽENA V TRYSKU STOLETÍ

jak je publiku prezentuje uklízečka, jsou ilustrovány názornými ukázkami. V nich se dvojice žen v jednotlivých historických etapách vyrovnává se zdánlivou mužskou dominancí.

"Žena v trysku století" autora Zdeňka Podskalského je činoherní komediální představení, jakýsi duchaplný dějepisný průvodce po dějinách ženské cesty k nadvládě nad mužským pokolením. Důkladné výklady o přínosu žen k pokroku lidstva,

Zdeněk Podskalský (18.02.1923 – 22.10.1993) Chtěl se stát ochotnickým hercem, ale měl trému, stal se tedy režisérem, ale i úspěšným scénáristou, několikrát si zahrál také drobné role ve filmech, jako byla např. postava faráře v POSTŘIŽINÁCH. Aktivně pracoval do konce 80. let. Zdeněk Podskalský byl rozporuplný tvůrce. Na jedné straně nesmírně vzdělaný, bytostný intelektuál s hlubokou analytickou schopností, na druhé straně tvůrce, který celý život inklinoval k lehčím, ryze zábavným žánrům, což mu odborná kritika také vyčítala.

Pozvánka na výstavu v rámci JDJ 2016.

Ve sklepních prostorech divadla je možné během přehlídky shlédnout výstavu fotografií inspirovanou divadelními představeními a přírodou Jizerských hor. Své fotografie z přírody vystavují Tereška Tahalová a Iva Urbánková, divadelní momentky MUDr. Karel Stuchlík. Je možno rovněž obdivovat ruční práce našich předků – vystaveny jsou kroje z dědictví paní Gizely Lesákové – hanácký kroj po babičce a zapůjčený Jizerskohorský kroj členů Folklorního souboru Šafrán z Jablonce nad Nisou. V sobotu během dne bude možno

zakoupit výrobky chráněných dílen Domova Maxov z Horního Maxova.

DS J. K. Tyl Josefův Důl Friedrich Dürrenmatt: NÁVŠTĚVA STARÉ DÁMY

Josefodolský soubor v posledních letech na sebe upozorňuje odvážnou dramaturgií. Jestliže se rozhodl inscenovat jednu z nejznámějších her klasika evropské dramatiky 20. století, pak nutno ocenit odvalu režiséra, který si je vědom toho, že u takového typu divadla je důležité hledat prostředky ke sdělení myšlenky. Režisér Karel Stuchlík má k dispozici soubor, který je schopen kolektivní souhry a nabízí plejádu vnímavých herců. Obraz bezohledné korupce se jeví jako silně aktuální, včetně varování před doslova smrtící cestou k dosažení výhod a majetku. Autor ale nenabízí snadnou cestu, když veskrze vážné téma naplňuje širokou škálou divadelních prostředků: od psychologického a realistického vykreslení situací, jež však převádí až do groteskního obrazu, mnohdy zabarveného absurditou, až k metaforickému vyjádření či brechtovské stylizaci. Tuto mnohvrstevnost textu se souboru dařilo naplnit jen zčásti, např. základní motiv pronikání korupce je líčen spíše lineárně, tj. situace se opakují bez gradace (nákupy na dluh), případně zůstávají v náznaku (žluté boty). Péče o přesnost v každé z velkého množství situací pak ubírá na razanci rytmu, tolik potřebného v komediálních scénách, pozornost uplývá na vnějších attributech (co říkám), ale uniká význam (proč to říkám). I přes tyto dílčí výhrady, plynoucí z náročnosti úkolu, jedná se o inscenaci, která je pro publikum sdělná a zajímavá.

Za porotu: R. Felzmann

Ženy ve Vysokém jsou Holky z kalendáře

Divadelní inscenace zkušeného a erudovaného divadelního souboru Krakonoš podle předlohy anglického autora Tima Firtha (filmová podoba s scénáře zaznamenala značný úspěch) nás zavádí do jakéhosi anglického ženského klubu, v němž šest žen tráví

část svého času. Očekávali bychom záplavu ženských klepů, třenic a podobných kliše, někde se dokonce hlubokomyslně tvářících, to aby zakryly svou plytkost, jak bývá u her s touto tematikou obvyklé. Tady se však autor těmto hloupostem šikovně vyhnul. Postavil proti kolektivu žen společného nepřítele, postavu Marie (vedoucí, terapeutka?), která je nositelkou konzervativního přístupu k režimu a životu klubu. Všechny jeho členky mají navíc svůj další díl soukromého života, do nějž nám některé tu více, tu méně, dávají nahlédnout. V případě postavy Annie se právě to stává hlavním hnacím motivem děje. Její manžel John totiž trpí nevyléčitelnou chorobou. Po jeho smrti se ženy rozhodnou zakoupit do onkologického ústavu na jeho počest a památku

novou důstojnou „sedačku“ do čekárny. Pro získání peněz zvolí neobvyklý a provokativní způsob – kalendář se svými akty. Zápletka je tak dána – každá z dam přistupuje k tomuto úkolu dle svého naturelu a svých fyzických dispozic. Hnacím motorem je Chris, která v mimořádně zdařilé interpretaci Jany Drozenové postupně přesvědčí všechny kolegyně. Samotné focení kalendáře je vrcholem inscenace, hereckou souhrou, energií zúčastněných i scénografickým řešením. V druhé polovině se inscenace tematicky a vlastně i svými prostředky láme. Autor staví před postavy problém, jak zvládnout popularitu, kterou kalendář přinese. To samo o sobě slibuje zajímavé náměty a snad i příležitosti pro jednotlivé dramatické postavy k rozvíjení svých osobností. Bohužel motivy pro jednání jsou tu spíše nahodilé, někde i dost umělé a u některých postav i stěží uvěřitelné (postava vedoucí Marie je najednou kalendářem nadšená, když předtím nesouhlasila až k doslova zemdění). Inscenátorům se tyto autorské neobratnosti nepodařilo zcela překonat, obrací se tak často k jakýmsi mudroslovným proklamacím do hlediště a spontaneitu nahrazují sentimentem. Druhá část inscenace nedosahuje kvalit první poloviny. I přesto je však inscenace Vysockých jasně nadprůměrným pohledem do ženského světa, v němž všechny herečky (i tři herci) naplno využily/i svého talentu, schopnosti na jevišti být, existovat a bavit sebe i diváky. Režisérka Marie Brtková Trunečková spolu s celým tvůrčím týmem jim v tom byla inspirovaně a dovedně nápomocna.

Za porotu František Zborník

Kulturní a DS JIZERAN Rakousy SVĚTÁCI

Scénář k původně televizní inscenaci „Světáci“, napsaný Zdeňkem Podskalským a vycházející z předlohy dramatika Vratislava Blažka, se rozhodl realizovat Kulturní a divadelní spolek Jizeran Rakousy. Divadelní provedení vychází z praxe televizního inscenování režiséra Podskalského v rychlém střídání kabaretně laděných situací a rychlém postupu dramatického děje. Souboru se tento záměr do velké míry daří realizovat. Komédie zaznamenává stav naší předrevoluční společnosti, kdy zdánlivě upřednostňovaná takzvaná „dělnická třída“ se snaží dosáhnout na kulturní výšku intelektuální vrstvy, tehdejší režimem utlumované.

Tento obsah, stále v naší společnosti rezonující, je možné hrát zcela bez aktualizujících přítěží, jež se v inscenování v určitých momentech

připomenou, protože vnímání minulé doby je v našem dnešním životě tak silné, že nepotřebuje jejího dalšího zdůrazňování.

Soubor má herecké individuality schopné velmi dobrých výkonů, což je v inscenaci výrazně znát. Bohužel se úplně nepodařilo trochu komplikovanými představami jednotlivých prostředí udržet rychlý spád dějových situací, jejichž řazení vychází z techniky filmového střihu.

Za porotu Jan Hlavatý

Ochotnický divadelní soubor TJ Sokol Bozkov Jiří M. Šimek: KONTROLA V MĚSTĚ KOCOUROVĚ

Bozkovský soubor patří k stále se vracějícím souborům na naši přehlídku a po jisté období bylo zajímavé sledovat jeho vývoj především v rozšiřování použitých režijních i hereckých prostředků. K tomu si vždy Bozkovští volili text blízký jejich naturelu i typu domácího publika, tj. zábavnou předlohu s nekomplikovaným vývojem děje a typovými charakteristikami postav. Tentokrát se může soubor pochlubit (a zcela oprávněně!) značnou proměnou ve věkové struktuře herců. Žel, k pro takové složení souboru však zvolili text, který se vymyká jejich předchozí dramaturgii. Byť se jedná o variaci na téma Gogolova Revizora – ovšem důsledně převedenou do české současnosti – charakter postav a jejich jednání je natolik zjednodušeno a vše okamžitě prozrazeno, že další vývoj děje je vlastně snadno předvídatelný. Překvapením by mohlo být zdvojení ústředního „kontrolorského“ motivu, avšak to zůstává nevyužito. Jediným scénografickým pojednáním prostoru je stůl (tu větší, tu menší) s odpovídajícím počtem židlí, takže nepříliš překvapivé situace (odhalování

korupce a prospěchářství) se odehrávají stereotypně při sezení za stolem, či obíhání kolem. V prudkém tempu jsou odříkávány se stejnou dynamikou všechny repliky, a přesto inscenace působí dojmem značné délky. Zcela se ztrácí smysl průvodních veršů, oddělujících jednotlivé obrazy, kde se původně zřejmě mohlo jednat o prokládání děje písněmi. Inscenace působí dojmem prvního základního nahození, po němž by měla přijít fáze hereckého i režijního oživení. Zřejmě by inscenace potřebovala dozrát a teprve pak se objevit na soutěžní přehlídce. Protože soubor má naše sympatie, věříme, že herecké mládí najde síly, aby se příště prezentovalo promyšlenější inscenací.

Za porotu: R. Felzmann

